

מַעֲשֵׂה בְּיַהֲוּדֵי "פְּשׁוּט"

ספּוּר שְׁקָרָה בְּאַמֶּת

הוצאה לאור: משפחת גרוסמן ו"טהורי לב"
כתיבה ואיור: ת"ת "יסדת עד"
קרית היובל ירושלים
כריכה: סטודיו ברינה
עריכת לשון: אביגיל אריאל

© כל הזכויות שמורות ל"מתוקים מדבש ירושלים" (ע"ר)
אין להעתיק או להפיץ ספר זה או קטעים ממנו
בשום צורה ובשום אמצעי, אלקטרוני או מיכני,
לרבות צילום והקלטה, ללא אישור בכתב מהמוציא
טהורי לב lev3010@gmail.com
משפחת גרוסמן 052-5802242
נדפס בישראל תשע"ד

לע"נ ראובן גרוסמן ז"ל

פָּרָק א'

בְּמַהֲלָךְ אֶחָד הַשְּׁעוּרִים, הַפְּסִיק
הָרַב פְּתָאם אֶת דְּבָרָיו, וְאָמַר: "אֲנִי
רוֹצֶה לְסַפֵּר לָכֶם עַכְשָׁו סִפּוּר מִיָּחָד
שֶׁשָּׁמַעְתִּי..."

יְלָדִים תָּמִיד אוֹהֲבִים סִפּוּרִים, אַךְ
סִפּוּרָיו שֶׁל הָרַב שְׁמַעוֹן מִיָּחָדִים
בְּמִינָם, וְאִין יֶלֶד שֶׁאֵינְנוּ נִהְנֶה מֵהֶם.
עֵינָיו שֶׁל הָרַב הִבִּיטוּ אֶל עַל כְּמִנְסָה

לְהִזְכֹּר בְּאוֹתָהּ מֵעֲשִׂיָּה מִיְחָדָת, שְׁשָׁמַע
לֹא מִזְמַן.

”הַסְּפֹר שְׁאֶסְפֵּר עִכְשָׁו, קָשׁוּר קִצָּת
לְמָה שְׁקָרָה אֶתְמוֹל”, פָּתַח הָרַב בְּקוֹל
חֲרִישִׁי.

עֵינַי כָּל הַכֶּתֶה הֶפְנִי לְכוּנוֹ שֶׁל הָרַב.
הַתְּלִמִּידִים הִתְאַמְצוּ לְהִיּוֹת מְרַכְּזִים
וְלִשְׁמַע כָּל מְלָה שֶׁהוּא מוֹצִיא מִפִּיו.
הֵם יָדְעוּ בְּדִיוֹק לְמָה הִתְכַּוֵּן הָרַב
כְּשֶׁדִּבֵּר עַל ”מָה שְׁקָרָה אֶתְמוֹל”...
אֶתְמוֹל הִתְיַחֲסוּ כִּמָּה תְּלִמִּידִים בְּצוּרָה
שְׁאִינָנָה מְכַבֶּדֶת לְאַחַד מֵהַמְּתִינִים
בְּתַחֲנַת הָאוֹטוֹבוֹס.

הָיָה זֶה יְהוּדֵי פֶּשׁוּט, וְהֵילָדִים נְהַגוּ בוֹ

קצת בזלזול ובצורה שאיננה ראויה.
הם כּבּר הצטערו על כּף מַאד, וּאֶפְלוּ
הִלְכוּ לְבַקֵּשׁ מִמֶּנּוּ סְלִיחָה, אֲךָ עֵכָשׁוּ,
כִּנְרָאָה, רוֹצֵה הַרְבֵּה לְהוֹסִיף וּלְסַפֵּר
לָהֶם מִשֵּׁהוּ חָשׁוּב בְּעֵינֵינוּ זֶה.

הם כּבּר הצטערו על כּף מַאד, וּאֶפְלוּ הִלְכוּ לְבַקֵּשׁ מִמֶּנּוּ סְלִיחָה

”לפני ימים אחדים השתתפתי בלוגיה.
היתה זו לוגיה של איש פשוט... לא כל
כך הכרתי אותו. נראה לי שכמעט אף
אחד לא הכיר אותו.”

”הרב, איך יכול להיות שאף אחד לא
הכיר אותו?“, התפרץ אחד הילדים,
שלא יכל היה לעצר בעצמו.

”חכו בסבלנות... הקשיבו היטב עד
סוף הספור, ואם תהיינה לכם שאלות,
אשתדל לענות על כּלן“.

הרב המשיך בקולו הנשקט: ”בהלוגיה,
הבנו בפעם הראשונה מיהו, באמת,
האיש הזה... כּלם חשבו שהוא אדם
פשוט, אך באמת היה אדם גדול מאד!

בְּכֹל יְהוּדֵי שׁוֹכְנֵת נְשָׂמָה קְדוֹשָׁה,
וְאַפְלוּ אָדָם שֶׁנִּרְאָה פָּשׁוּט, לְכַאוֹרָה,
חָבוּי בְּתוֹכוֹ אֹר גָּדוֹל...“.

הַכֶּתֶה כְּלָה קְשׁוּבָה, אֲזַנֵּי כְּלָם כְּרוּיֹת
לְשִׁמְעַ אֶת דְּבַרֵי הָרַב, וְהָרַב מְחַכָּה...
עֵינָיו שׁוֹב מִבֵּיטוֹת לְמִרְחוֹק, בּוֹהוֹת
בְּחָלָל הַכֶּתֶה. נִרְאָה שֶׁהָרַב מֵתִלְבֵּט
מֵהֵיכָן לְהִתְחִיל אֶת הַסְּפּוּר...“

פָּרָק ב'

וְכֹךְ סִפֵּר הָרַב:

לְיִהוּדֵי הַזֶּה קָרְאוּ רְאוּבֵן, אֲךָ הָיָה לוֹ

עוֹד שֵׁם: מֶרְטִין.

רְאוּבֵן הָיָה כְּמַעַט חֲרָשׁ. מִי שֶׁנָּסָה

לְדַבֵּר עִמּוֹ בְּרַחוּב לֹא הָיָה מְצָלִיחַ. הָיוּ

מְנַסִּים לְתַקְּשֶׁר עִמּוֹ, לוֹמַר לוֹ מִשְׁהוּ,

לְשׁוֹחַח אֶתוֹ בְּמִשְׁפָּט אֶחָד אוֹ שְׁנַיִם,

אך נראה הִיא שֶהוא לא מֵבִין...
אֲנָשִׁים לא הִכִּירוּ בְּעֶרְכוֹ, לא רָאוּ בוֹ
שׁוּם דְּבָר מְיֻחָד, הִיוּ כְּאִלּוּ שֶׁאֵף רַחֲמוֹ
עָלָיו... אֲךְ אַחֲרֵי הַהֲלוּיָהּ שֶׁל אוֹתוֹ
רְאוּבֵן, הִתְגַּלָּה מִי הוּא הִיא בְּאַמֶּת...
רְאוּבֵן נוֹלַד בְּאַרְצוֹת הַבְּרִית לְמִשְׁפָּחָה
שְׂאִינָה שׁוֹמֶרֶת תּוֹרָה וּמִצְוֹת. הוֹרִיו
קָרְאוּ לוֹ בְּשֵׁם מֶרְטִין.

מֶרְטִין הִיא יֶלֶד חֵרֶשׁ כְּמַעַט לְגַמְרֵי;
בְּאֵזֶן אַחַת הוּא לא שָׁמַע כָּלֵל. בְּשִׁנְיָה
שָׁמַע בְּקוֹשֵׁי רַב וּבְעֵזֶרֶת מְכַשִּׁיר שְׁמִיעָה
הִצְלִיחַ לְשָׁמַע מְעַט יוֹתֵר.
מֶרְטִין גָּדַל בְּאַרְצוֹת הַבְּרִית.

הוא לא ידע דבר על עם ישראל, ארץ
ישראל ותורת ישראל. אך דבר אחד
ידע: הוא ידע שהוא יהודי.

האם ידיעה זו שננתה משהו בחייו? לא.
הוא חשב שאדם יהודי הוא אדם רגיל
ככל הגויים ושעם ישראל הוא עם ככל
העמים: כמו הכושים, האמריקאים
והערבים.

הוא לא ידע כלל שלייהודים יש ארץ
מיחדת ותורה מיחדת; הוא חשב שהם
עם ככל עם אחר.

בהיותו ילד בן שש, התיתם מרטין
מאביו, שנפטר לאחר מחלה קשה.

לְמִרוֹת הַקְּשָׁיִים שְׁלוֹ וְשֶׁל מְשַׁפְּחָתוֹ,
גָּדַל מִרְטִין וְהָיָה לְנֶעֶר. הָיָה זֶה נִס
שֶׁהֶצְלִיחַ לְלַמֵּד אֶת הַשֹּׁפָה הָאֲנִגְלִית.
הִרְבֵּה מֵהַחֲרָשִׁים בְּרֵמַת חַרְשׁוֹת כְּשֶׁלוֹ,
לֹא מִצְּלִיחִים לְלַמֵּד לְדַבֵּר כָּלֵל, מִכִּיּוֹן
שֶׁאֵינָם שׁוֹמְעִים כְּשֶׁמְדַבְּרִים אֲלֵיהֶם. אֲךֹ
הוּא הֶצְלִיחַ לְלַמֵּד לְדַבֵּר, וְאֶפְלוּ הַתְּקַדָּם
בְּלִמוּדוֹ וְהֶצְלִיחַ לְלַמֵּד מְקֻצָּע.

אִמּוֹ שֶׁל מִרְטִין סִיעָה לוֹ רַבּוֹת בְּכָל
תַּחֲנָה שֶׁעָבַר בְּחַיָּו. בְּסִבְלָנוּתָהּ הִרְבֵּה
קִדְמָה אוֹתוֹ צֶעֶד אַחַר צֶעֶד, עַד
שֶׁהֶצְלִיחַ לְסַיֵּם אֶת לִמוּדוֹ.
הַמְקֻצָּע שֶׁלְמַד הָיָה 'הַנְּהַלְתַּת חֲשׁוֹנוֹת'.

בְּמִקְצוֹעַ זֶה לּוֹמְדִים כִּי צַד לְבַדֵּק וּלְחַשֵּׁב
בְּעֵבוֹר חֲנִיּוֹת וּמִפְעָלִים שׁוֹנִים כִּמָּה
כֶּסֶף הֵם מוֹצִיאִים וְכִמָּה מִכְּנִיסִים, מָה
הֵם הַרוֹחִים וְכִמָּה הֵם חֲזִיבִים לְשֵׁלֵם
לְמוֹסְדוֹת הַשׁוֹנִים.

כְּשֶׁגָּמַר מִרְטִין אֶת לְמוֹדָיו, לֹא הָיָה
לוֹ קֵל לְמִצָּא עֲבוּדָה. אֲנָשִׁים חֲשָׁשׁוּ
לְהַעֲסִיק בְּעֲבוּדָה אָדָם חֵרֶשׁ: אוֹלֵי הוּא
לֹא יִצְלִיחַ לְהִבִּין אֶת מָה שֶׁאוֹמְרִים לוֹ?
וְגַם אִם יִבִּין, אוֹלֵי לֹא יוּכַל לְהִסְבִּיר
הֵיטֵב לְאַחֲרִים, שֶׁהָרִי גַם הַדְּבוּר שֶׁלוֹ
אֵינוֹ בְּרוּר דִּיּוֹ!?

לְאַחַר מֵאֲמָצִים מְרַבִּים הִצְלִיחָה אִמּוֹ

לשכנע מעסיק מסים שיקבל אותו
לעבודה בתור מנהל חשבונות. מאז
עבד מרטין במקום זה ואף התקדם
בעבודתו, עד שהתמנה למנהל מחלקה
במשׂרד גדול של הנהלת חשבונות.

עד שהתמנה למנהל מחלקה במשׂרד גדול של הנהלת חשבונות

לְמַרְטִין לֹא הָיָה חָסֵר דְּבָר: הָיָה לוֹ בַּיִת
יָפָה וּמְכָבֵד מִשָּׁלוֹ, שֶׁהָיָה מְצַיֵּד בְּכָל
מָה שֶׁצָּרִיךְ. הָיוּ לוֹ קְרוֹבִים שֶׁדָּאָגוּ
לוֹ וְשָׂמְחוּ יַחַד אִתּוֹ, וְהַכֹּל הָיָה נִרְאֶה
מְצֻיָּן.

פְּרִנָּסְתוֹ שֶׁל מַרְטִין הִיָּתָה בְּשִׁפְעַת,
לְמִרוֹת שֶׁלֹּא הָיָה זֶה מוּבֵן מֵאֵלָיו שֶׁאִישׁ
כְּמוֹהוּ יִצְלִיחַ כָּל כֶּף... אַךְ הִיָּתָה לוֹ
סִיעֵתָא דְשָׂמְיָא וְהוּא נִהְנָה מְכָל מָה
שֶׁרַק רָצָה...

עַד שֶׁקָּרָה דְּבָר שֶׁשָּׁנָה אֶת הַכֹּל...

פָּרָק ג'

מִרְטִין הָיָה אָז בֶּן אַרְבָּעִים.
הָיָה זֶה סֶתֶם בְּקוֹר רַגִּיל, לְכַאוֹרָה, שֶׁל
מִרְטִין אֶצֶל אֶחָד מִחֲבָרָיו.
מִרְטִין יָשָׁב בְּבֵית חֲבֵרוֹ וְהֵם שׁוֹחֲחוּ
עַל עֲנִיָּנִים שׁוֹנִים, עָבְרוּ מְנוּשָׂא אֶחָד
לְשָׁנֵי וּמִמֶּנּוּ לְשִׁלְיָשִׁי, וְכֵן הָלְאָה.
לְפֶתַע נִעְצָר מִרְטִין בְּאִמְצַע הַשִּׁיחָה

וְשָׂאֵל אֶת חֲבֵרוֹ בְּסִקְרָנוֹת: "מָה זֶה
הַסֵּפֶר הַזֶּה?" הוּא הִצְבִּיעַ בְּיָדוֹ עַל סֵפֶר
עַב כָּרַס שֶׁעָמַד עַל מַדְף הַסִּפְרִים.
"זֶה ה'בִּיבֵל'!"
"מָה זֶה 'בִּיבֵל'?", שָׂאֵל מֵרְטִין.

מֵרְטִין יָשַׁב בְּבֵית חֲבֵרוֹ וְהֵם שׁוֹחֲחוּ עַל עֲנִינִים שׁוֹנִים

"ה'בִּיבֵל' הוּא הַתַּנִּי"ךְ שֶׁל הַיְהוּדִים. לֹא
שָׁמַעְתָּ עָלָיו?!", שָׁאַל בְּתַמִּיהָ הַחֵבֵר
שֶׁל מַרְטִין. הָאִמָּת הִיא שְׂגָם הַחֵבֵר לֹא
יָדַע כְּמַעַט מְאוּמָה עַל תְּכַנּוֹ שֶׁל סֵפֶר
הַתַּנִּי"ךְ, אֲךָ הוּא יָדַע לְפָחוֹת שִׁישָׁנוּ סֵפֶר
כָּזֶה. מַרְטִין לֹא יָדַע אֶפְלוּ אֵת זֶה...

מַרְטִין הֶחֱזִיק אֶת הַסֵּפֶר בְּהֶסְסָנוֹת.
"אֲנִי יָכֹל לְשָׁאֵל אוֹתוֹ לְזִמָּן מָה כִּי
לְרֹאוֹת בְּמָה מְדַבֵּר?"

"בְּשִׂמְחָה רַבָּה!", עָנָה הַחֵבֵר. "יֵשׁ בּוֹ
גַּם תַּרְגוּם לְאַנְגְּלִית, כִּי שְׂתוּכַל לְהַבִּין
מָה כָּתוּב בּוֹ. רַק אֵל תִּשְׁכַּח, בְּבִקְשָׁה,
לְהַחֲזִירוֹ לִי."

מִרְטִין לָקַח אֶת הַסֵּפֶר וְנִפְרַד מִחֲבֵרוֹ
לְשָׁלוֹם. כְּשֶׁהִגִּיעַ לְבֵיתוֹ הֵחֵל לְקַרְא בּוֹ.
הוּא קָרָא אֶת הָעֵמוּד הָרִאשׁוֹן. לְרֵאשׁוֹנָה
נֹדַע לוֹ עַל בְּרִיאַת הָעוֹלָם.

הוּא עָבַר הִלָּאָה לְעֵמוּד הַשֵּׁנִי וְהַשְּׁלִישִׁי,
קָרָא עַל אָדָם וְחָוָה, עַל נֹחַ וְהַמַּבּוּל
וְהַמַּשִּׁיבִּי? לְקַרְא בְּשִׁקְיָהּ.

בְּשָׁעָה שֶׁקָּרָא בַּסֵּפֶר הֵחֵל לְהִרְגִישׁ מֵעֵין
תְּחוּשָׁה מוֹזָרָה... הוּא הִרְגִישׁ שֶׁעוֹטֶפֶת
אוֹתוֹ אֵיזוֹ הִרְגָּשָׁה מִיְחַדָּת... שֶׁהוּא קוֹרָא
אֶת הַסֵּפֶר שֶׁל הָעַם שְׁלוֹ...
מִרְטִין הִתְחִיל לְקַרְא עַל אַבְרָהָם אָבִינוּ
וְקָרָאתוֹ לְוַתָּה בְּתַחוּשָׁה מְרוֹמָמֶת: אָנִי

שִׁיךְ לְעַם מִיְחָד, לְעַם שֶׁל אֲבֹרָהּם אָבִינוּ.
מִרְטִין הַמְּשִׁיךְ בְּקִרְיָאָתוֹ וְהַגִּיעַ אֶל
הַפְּסוּק: "וַיֹּאמֶר ה' אֶל-אַבְרָם לֵךְ-לְךָ
מֵאֶרֶץ וּמִמְּוֹלֹדֹתֶיךָ וּמִבֵּית אָבִיךָ אֶל-הָאָרֶץ
אֲשֶׁר אֲרָאָךְ".

בְּעֵת הַקְּרִיָּאָה חָשַׁב לְעַצְמוֹ: אֲנִי מִבֵּין
שְׂאֵנִי לֹא רַק שִׁיךְ לְעַם, אֶלָּא שֵׁישׁ לְעַם
הַזֶּה גַּם אָרֶץ... ה' אָמַר לְאַבְרָהָם אָבִינוּ
לְלַכֵּת אֶל הָאָרֶץ הַזֹּאת...

לְבוֹ שֶׁל מִרְטִין הָלַם בְּחִזְקָה, וְהוּא חָשׂ
הַתְּרַגְּשׁוֹת מִיְחָדָת... יֵשׁ לִי אָרֶץ, יֵשׁ לְעַם
שְׁלָנוּ אָרֶץ שֶׁשִּׁיכֶת לּוֹ, זֹאת אָרֶץ כְּנָעַן -
אָרֶץ יִשְׂרָאֵל - אֲנִי חָיֵב לְלַכֵּת לְבַקֵּר בָּהּ!

פָּרֶק ד'

מִרְטִין בְּקֵשׁ מִמַּעַסְיָקִיו לְצֵאת לְחִפְשָׁה
שֶׁל שְׁבוּעִים עַל מְנַת לְטִיֵּל בְּאֶרֶץ
יִשְׂרָאֵל, לְרֵאוֹת וּלְהַכִּיר אוֹתָהּ. מַעַסְיָקִיו
אֲשֶׁרוֹ לוֹ אֶת הַבְּקִשָּׁה.

מִרְטִין קָנָה כְּרֵטִים טִיסָה לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל,
אֲרִז מַעַט מִטְּלָטְלִים וְעָלָה עַל הַמָּטוֹס.
כְּשֶׁמִּרְטִין הִגִּיעַ לְאֶרֶץ אֶפְכָּה אוֹתוֹ

תְּחוּשָׁה מִיְחָדָת בְּמִינָה: הוּא הַרְגִישׁ
אֶת הָאֲדָמָה, אֶת הַבְּתִים, אֶת הָעֵצִים...
הוּא חָשׂ שֶׁזוֹ אֶרֶץ, שֶׁזוֹ הָאָרֶץ שֶׁל
עָמוּ, שָׁזָה מְקוֹמוֹ!

כְּשֶׁמָרְטִין הִגִּיעַ לָאָרֶץ אָפְפָה אוֹתוֹ תְּחוּשָׁה מִיְחָדָת בְּמִינָה

מֵרִטִּין הִרְגִּישׁ כְּאִלּוּ כָּל דָּבָר וְדָבָר
בְּאֶרֶץ קוּרָא לוֹ וְאוֹמֵר לוֹ:
”לֶךְ-לְךָ מֵאֶרֶץ וּמִמּוֹלַדְתְּךָ וּמִבֵּית אָבִיךָ
אֶל-הָאֶרֶץ אֲשֶׁר אֲרָאָךְ.”

הוּא חָשׂ בְּלִבּוֹ שֶׁהָאֶרֶץ קוּרָאת לוֹ: זֹאת
אֶרֶץ! אֲתָה מְבַנֶּי בְנָיו שֶׁל אַבְרָהָם
אָבִינוּ! תִּנְהַג כְּמוֹהוּ, עֲזֹב אֶת כָּל אֲשֶׁר
לְךָ, עֲזֹב אֶת אֶרֶץ, אֶת הָאֶרֶץ בְּהַ
נִוְלַדְתָּ וְאֶת מִשְׁפַּחְתְּךָ, וּבֵא אֶל הָאֶרֶץ
אֲשֶׁר אֲרָאָךְ.

מֵרִטִּין הִתְהַלֵּךְ בְּאֶרֶץ מִמְּקוֹם לְמִקְוֹם.
הוּא עֵדִין לֹא יָדַע כִּמְעַט דָּבָר עַל תּוֹרָה
וּמִצְוֹת, מִלְּבַד הַמְעַט שֶׁקָּרָא בְּבִיבְלָה,

אֶדְ הַרְגִישׁ שְׁזֹאת אֶרְצוֹ.
מִרְטִין הִסְתוּבֵב בְּאֶרֶץ כְּאָחוֹז אֶהְבֵּה,
הוּא לֹא רַק רָאָה אֶת הָאֶרֶץ, אֲלָא חָשׂ
אֶת לְבָהּ וְאֶת קִדְשָׁתָהּ.
בְּכָל מְקוֹם שְׁטִיל בּוֹ, חָשׂ תְּחוּשָׁה
נְעִימָה וְאֶהוּבָה. הוּא הַרְגִישׁ כְּאִלּוֹ
הוּא מִסְתוּבֵב וּמְטִיל בְּבֵיתוֹ. בְּמִיחָד
הִתְרַגֵּשׁ בְּכָל פַּעַם שֶׁבָּהּ רָאָה אֶת דְּגַל
יִשְׂרָאֵל מִתְנוּפֵף מֵעַל בָּתִּים וּמוֹסְדוֹת,
וְעֵינָיו נִמְלְאוּ דְמָעוֹת. אֲשֶׁרִינוּ שְׁזָכִינוּ
שְׁיֵשׁ לָנוּ עִם, שְׁיֵשׁ לָנוּ מְדִינָה. זֹאת
הַמְדִינָה שְׁמוֹפִיעָה בְּבֵיבֵל!
הוּא יֵצֵא מִן הָאֶרֶץ לְאַחַר שְׁבוּעִים,

כְּדֵי לַחְזֹר לְאַרְצוֹת הַבְּרִית, אֲךָ בְּלִבּוֹ
כָּבֵר גְּמֵלָה הַחֲלָטָה גְּמוּרָה וּבְרוּרָה:
הוּא חוֹזֵר לְאַרְצוֹת הַבְּרִית רַק לְזִמָּן
קָצֵר. הוּא יִשְׁתַּדֵּל לְקַצֵּר אֶת שְׁהוֹתוֹ
שָׁם, יִסַּדֵּר אֶת חֲפָצָיו וַיֵּאָרְגֵן אֶת עֲלִיתוֹ
לְאֶרֶץ הַקֹּדֶשׁ.

הוּא לֹא יִשָּׂאֵר בַּגְּלוּת! הָאֶרֶץ הַזֹּאת הִיא
אַרְצוֹ וְזֶה מְקוֹמוֹ. הוּא עוֹלָה אֶרֶץ!
הוּא יִחְזֹר אֶל הָאֶרֶץ וְלֹא יַעֲזֹב אוֹתָהּ
לְעוֹלָם!

מִרְטִין שָׁב לְאַרְצוֹת הַבְּרִית. הוּא נִשָּׂאֵר

שָׁם זָמַן מְסִיָּם בְּכַדֵּי לְסַעַד אֶת אִמּוֹ
הַזְקֵנָה, וּמִיָּד לְאַחַר פְּטִירָתָהּ הֵחֵל
בְּסִדּוּרֵים לְעֲלִיָּה אֶרְצָה, כְּפִי שֶׁהֵחֵלִיט
וְהִבְטִיחַ לְעֲצָמוֹ בְּעֵת בְּקוּרוֹ בָּהּ.
אֲנָשִׁים שָׂאֵלוּ אוֹתוֹ: "מַרְטִין, מָה אַתָּה
עוֹשֶׂה?"

"אֲנִי מֵתְכוּנֵן לְעֵלוֹת לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל!"
"הַשְׂתַּגַּעְתָּ? פֹּה יֵשׁ לָךְ מִשְׂרָה מְכַבֶּדֶת,
פֹּה לֹא חָסֵר לָךְ דָּבָר. כִּי אַתָּה עוֹזֵב
הַכֹּל וְהוֹלֵךְ לְמָקוֹם חָדָשׁ? לָשֵׁם מָה?"
"זֶה בְּאַמַּת שְׂגָעוֹן", כִּי חָשַׁב כָּל מִי
שִׁשְׁמַע עַל תְּכִנּוּיֹתָיו. הֵרִי זֶה טַפְּשֵׁי
לְעֵזֵב אֶת מַעֲמָדוֹ הַמְּצֻלָּח בְּאֶרְצוֹת

הַבְּרִית וְלִלְכֵת לְאֶרֶץ חַדְשָׁה...
כָּל־מִי יִדְעוּ שֶׁהִיא זֶה נִס שֶׁמֶרְטִין הִצְלִיחַ
לְלַמֵּד לְדַבֵּר בְּאִנְגְּלִית. עַכְשָׁו, כִּשְׁהוּא
כֶּבֶד בֶּן אַרְבָּעִים וְיָגִיעַ לְמָקוֹם חַדָּשׁ,
וְדַאי לֹא יִצְלִיחַ לְלַמֵּד אֶת שִׁפְתֵי הָאֶרֶץ.
קְרוּבֵי מִשְׁפַּחְתּוֹ אָמְרוּ לוֹ: "הֲרִי אֵין לָךְ
אֶף קְרוֹב בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְאֶפְלוּ חֲבֵרִים
אֵין לָךְ שָׁם, אֶף לֹא מִכָּר אֶחָד, אֲתָה
תִּהְיֶה בּוֹדֵד לְגַמְרִי! אֵיךְ תִּמְצָא עֲבוּדָה?
מָה תַעֲשֶׂה? מָמָה תִּתְפַּרְנֵס?"
אֲנָשִׁים מִמֶּנּוּ לֹא הִבִּינוּ אֶת הַתְּנֵהְגוּתוֹ:
אִמּוֹ מְצָאָה עֲבוּרוֹ מִשְׁרָה כְּזֹאת
מְכַבֶּדֶת, וּפְתָאֵם הוּא עוֹזֵב אֶת הַכֹּל?

בְּאֶרֶץ הַחֲדָשָׁה הַרִי אֵין לוֹ שׁוּם קְרוֹבִים
שְׁיַעֲזְרוּ לוֹ...

לְכָל אוֹתָם אֲנָשִׁים עָנָה מֶרְטִין: "זֹאת
לֹא שְׂאֵלָה כְּלָל. כְּמוֹ שְׂאֲבָרָהּם אָבִינוּ
הִלֵּךְ בְּלִי לְשֵׂאל שׁוּם שְׂאֵלוֹת, כִּי גַם
אֲנִי, אֲנִי שֵׂיךְ לָעַם שֶׁל אֲבָרָהּם וְהוֹלֵךְ
בְּדַרְכּוֹ!"

אֲנָשִׁים רַחֲמוּ עָלָיו, חָשְׁבוּ שֶׁהוּא הִשְׁתַּגֵּעַ
וְלִכֵּן הוּא עוֹשֶׂה מַעֲשֵׂה כְּזֶה מוֹזֵר... אֵךְ
לְמֶרְטִין לֹא הָיָה אֲכַפְת... הוּא הִמְשִׁיךְ
בְּאֶרֶזֶת חֲפָצָיו, וּבִיּוֹם שְׁנִקְבַּע, עֲזַב אֶת
מִשְׁפַּחְתּוֹ וְעָלָה עַל הַמָּטוֹס, עִם מַעַט
חֲפָצִים, בְּדַרְכּוֹ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל.

פָּרֵק ה'

מֵרֵטִין עָלָה אֶרֶץ.ה.
בַּהֲתַחֲלָה הַגִּיעַ לְקַבּוּץ אֲשֶׁדוֹת יַעֲקֹב,
קַבּוּץ חֲלוֹנֵי בְּצִפּוֹן הָאָרֶץ. הוּא הִתְנַדֵּב
לְסִיעַ לָהֶם בְּעִבּוּדוֹת הָרֶפֶת וְהַלּוּל.
מֵרֵטִין שָׁמַח מְאֹד בְּעִבּוּדוֹת אֱלֹהֵי כִי
הָרִי כָּל כֶּהָן רָצָה לְזִכּוֹת לַעֲבַד בְּאֶרֶץ
הַקְּדוּשָׁה.

מִרְטִין לֹא יָדַע אֶז בְּכָל־ל מֵהִי שְׁמִירַת
שַׁבָּת וְקִיּוּם תּוֹרָה וּמִצְוֹת. הוּא נִהַג
בְּשַׁבָּת כְּבַחֹל, כְּמוֹ כָּל חֲבָרֵי הַקְּבוּץ.
בְּקְבוּץ הַפִּיר חָבַר אֶחָד שֶׁיָּדַע לְדַבֵּר
בְּשִׁפְהָ הָאֲנִגְלִית. לְאַחַר כְּשָׁנָה, הוֹדִיעַ
הַחֲבַר לְמִרְטִין שֶׁהוּא עוֹזֵב אֶת הַקְּבוּץ.

הוּא הִתְנַדֵּב לְסִיעַ לָהֶם בְּעִבּוּדוֹת הַרְפַּת וְהַלּוּל

“לֹאן אַתָּה הוֹלֵךְ?” שָׁאל מֶרְטִין.
“אֲנִי עוֹלָה לִירוּשָׁלַיִם, עִיר הַקֹּדֶשׁ.”
“מָה תַעֲשֶׂה שָׁם?”

“אֲנִי הוֹלֵךְ לִישִׁיבָה בִירוּשָׁלַיִם, שָׁם
לוֹמְדִים תּוֹרָה.”

מֶרְטִין הִתְרַגֵּשׁ כָּל כֶּךָ מִהַתְּשׁוּבָה,
עַד שֶׁאָמַר לַחֲבֵרוֹ: “מָה? אַתָּה הוֹלֵךְ
לְמָקוֹם שְׁלוֹמְדִים בּוֹ אֶת הַבֵּיבֶל? גַּם
אֲנִי רוֹצֶה!”

כֶּךָ הִתְגַּלְגַּל מֶרְטִין וְהִגִּיעַ לִישִׁיבַת
‘הַתְּפוּצוֹת’, יְשִׁיבָה לְחוֹזְרִים בַּתְּשׁוּבָה
לֵיד קְבָרוֹ שֶׁל דָּוִד הַמֶּלֶךְ, בְּהַר צִיּוֹן
שְׁבִירוּשָׁלַיִם עִיר הַקֹּדֶשׁ.